

Pôstna večiereň 1 – 5.3. V / 7.3. G

Smelé prosby

Na tohtoročných pôstnych večierňach sa budeme zaoberať biblickou postavou muža, ktorého život je od samého začiatku poznačený zvláštnosťou. Máme sa od neho čo učiť, ak chceme byť múdri – nielen z kníh, na základe vzdelania či titulov, ale tak prirodzene, prakticky múdri. Iste už tušíte, že budeme hovoriť o živote starozmluvného kráľa Šalamúna, ktorý nám v tomto pôstnom období pomôže prežiť požehnanie a zároveň poukáže na toho najväčšieho Kráľa, Pána Ježiša Krista a Jeho poslušnú múdrosť voči nebeskému Otcovi. Z nej máme požehnanie aj my.

Program:

1. Privítanie
2. Predspev: Neopúšťaj ma...
3. Pieseň č. 85
4. Pozdrav
5. Kolekta
6. Čítaný text Lukáš 18:1-8
7. Pieseň č. 310
8. Kázeň
9. Pieseň č. 434
10. Antifóna č. 49
11. Kolekta
12. Áronovské
13. Pieseň č. 434

„*V bázní pred Hospodínom je silná nádej človeka i jeho synom je on útočiskom*“ (Pr 14:26).

2 Samuelova 12:24 „*Potom potešoval svoju ženu Bat-Šebu, vošiel k nej a spal s ňou. Keď porodila syna, dal mu meno Šalamún. A Hospodín ho miloval*“.

Predpokladám, že každý z nás sa modlí. Keď si tak zhodnotíte svoj modlitebný život, myslíte si, že **ste vo svojich prosbách odvážni**? Že žiadate niečo, čo je na prvý pohľad ťažko dosiahnuteľné? Alebo je doslova zázrakom? A čo sa týka dĺžky modlenia sa – **ako najdlhšie ste o niečo prosili**? Niekoľko dní, mesiacov, rokov? Myslím, že my, kresťania, sa necháme najčastejšie odradiť od modlitieb – keď Pán Boh mešká so splnením, keď sa nič výnimočne nedeje, keď nás diabol presviedča, že modlitba je zbytočná. Rýchlo sa necháme odvieť od prosieb a začneme vnímať iba realitu, bez Božieho zásahu či splnenia zaslúbení. Je to prirodzená reakcia po sklamaní, ktoré sme prežili z Božej či ľudskej strany. Preto je dnešný príbeh novou výzvou ku návratu k modlitbám.

Kráľ Šalamún mal od začiatku života na tomto svete pohnutý osud. Bol potomkom kráľa Dávida a jeho – vtedy už ženy – Bat-Šeby. Dávidovi sa tak zapáčila, že bol schopný – kvôli nej – prestúpiť aj Božie prikázania o nezabití a nežiadaní. Po známom príbehu o ovečkách, ktorý rozpovedal Dávidovi prorok Nátan, sa kráľ Dávid kajal, postil, oľutoval svoj hriech. No Pán Boh ho potrestal tým, že prvý syn z tohto vzťahu zomrel. Ale – ako sme si povedali aj v nedeľu – **v každom treste je kus Božej milosti: Dávidovi a Bat-Šebe sa narodil druhý syn: Šalamún.**

Už tu máme akúsi „drzá“ prosbu kráľa Dávida, ktorý Hospodina žiadal o odpustenie hriechu a novú šancu na život. Dávid si uvedomoval, že urobil chybu a že Pán Boh má právo sa na neho hnevať a aj ho potrestať. Napriek tomu sa Dávid odvoláva k Hospodinovi, o ktorom je presvedčený, že „*trestá neprávnosti otcov na deťoch do tretieho a štvrtého pokolenia, ale preukazuje milosť tisícom, je milostivý, ľútostivý, zhovievavý a hojný v milosti...*“ (2 Moj 34:7). **Ak človek vidí v Hospodinovi iba ukrutného a trestajúceho Boha, bude sa báť natoľko, že v sebe nenájde odvahu modliť sa a prosiť o odpustenie. Ak však Hospodina budeme vnímať ako nám Ho predstavuje Biblia, potom nebude problém vyznávať pred Ním svoje hriechy a žiadať o odpustenie. Máme to oveľa ľahšie, ako ľud SZ, pretože *my už máme Pána Ježiša Krista, v ktorom je pre nás pripravené odpustenie všetkých hriechov.***

Buďme odvážni a čokoľvek sme urobili zle, **nebojme sa to Pánovi vyznať a žiadať Ho o odpustenie.** Veď On sám vo svojom slove hovorí cez apoštola Jána (1 Jána 1:9): „*Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od všetkej neprávosti*“.

Šalamúnov nástup na trón sa tiež nezaobišiel bez komplikácií. Hoci bolo jasné, že kráľom bude Jedídjá (Šalamún), jeho brat Adónijá využil príležitosť. Keď bol kráľ Dávid už veľmi starý a nevládal už ani vstať z postele, tento syn sa stal samozvaným kráľom. Obklopil sa svojimi ľuďmi, pochlebovačmi, vojskom a kňazom, ktorý ho pomazal za kráľa. Bat-Šeba a Šalamún to mohli nechať tak a možno by aj boli, ale za kráľovnou prišiel prorok Nátan a povzbudil ju, aby Dávidovi rozpovedala, čo urobil Adónijá. Zároveň žiadala, aby Dávid splnil sľub, ktorý jej dal, že kráľom bude Šalamún. **Hoci teda kráľovná apeluje na kráľa, akoby apelovala na samotného Hospodina a dožadovala sa splnenia sľubu.**

Je to tiež dosť „drzá“ prosba, keď vezmeme do úvahy, že kráľovná tu vyhlasuje kráľa za nesvojprávneho, nepozná situáciu vo svojom kráľovstve, nemá dosť síl, aby riadil Izrael. A zároveň ho provokuje akoby pochybovala o jeho slovách

a sľuboch. Nemal by veriaci človek byť ticho v takýchto chvíľach? Nemal by pokorne a trpezlivo čakať na to, ako sa to vyvinie? Nemal by sa uspokojiť s tým, že Pán Boh má všetko pevne vo svojich rukách a všetko vie, preto netreba prosiť a volať k Nemu? Ak by Bat-Šeba mlčala, kráľom by bol Adónijá a to by nebolo v súlade s Božím zaslúbením. Kráľovná teda akoby hájila svoje, ale aj Božie záujmy. Založila to na Božej vernosti, o ktorej neskôr Šalamún vyznáva: „Ty, Hospodine si splnil svojmu služobníkovi Dávidovi, môjmu otcovi, čo si mu bol zaslúbil. Zaslúbil si vlastnými ústami a vyplnil vlastnou rukou“ (1 Kráľ 8:24). Apelovať na Božie zaslúbenie nie je hriech. Iste Pán Boh nepotrebuje, aby sme Mu pripomínali, čo povedal, On nie je zábudlivý ako my, ľudia. Pripomínanie si Božích sľubov je tu skôr pre naše dobro, aby sme si uvedomili, akého Boha máme a čo všetko v ňom dosahujeme. On nám dáva všetko, čo potrebujeme, ale aj oveľa viac. Byť drzým modlitebníkom a pripomínať Pánu Bohu Jeho sľuby máme my, kresťania, ako výsadu. Vedť Ježišovi Kristovi nám bolo dané viac, ako sme kedy snívali alebo chceli.

Odvážne hovorme Pánovi a tým aj sebe **o sľuboch, ktoré platia aj pre nás. Prosme „viac ako rozumieme, ako dokážeme vysloviť“**, pretože Biblia nám pripomína: „Vedť koľkokoľvek je zaslúbení Božích, v ňom sú všetky: áno a preto v ňom je aj amen na slávu Bohu skrze nás“ (2 Kor 1:20).

Pán Ježiš nám tiež dovoľuje byť drzími, nástojčivými a neodbytnými pri modlitbe. Počuli sme to v podobenstve o bezbožnom sudcovi. Hovorí sa tu o človeku, ktorý nemal nad sebou nijakú autoritu, možno bol sebecký, pyšný a nepotreboval nikoho, vystačil si sám. Na strane druhej tu máme vdovu, ktorá zostala bez mužskej opory a teda vo svete nemala veľké postavenie, bola závislá na milodaroch a musela hľadať rôzne spôsoby a cesty, ako prežiť v tomto dravom svete. Napriek tomu: nie žena sa bojí sudcu, ale sudca ženy a preto plní jej naliehavú prosbu, lebo by nakoniec mohla prísť a dokaličiť ho. **Sudca sa nebál sily tejto ženy, vedť akú len mohla mať (ani fyzickú, ani spoločenskú). Sudca sa obával vytrvalosti a odhodlania tejto ženy.** Nevzdávala sa, nenechala sa odradiť, ale stále dookola a znovu a znovu ho prosila o pomoc. Pán Ježiš nám pripomína: všimnite si, čo robí ten nespravodlivý sudca a teraz premýšľajte, čo môžete čakať od spravodlivého, milujúceho a milostivého Boha, ak nespravodlivý človek toto dokáže.

Máme v nebi Boha, ku ktorému sme prísť so všetkým. Sú to len naše obavy, že Mu nemôžeme povedať absolútne všetko. Boh nemá obavu počuť, čo v sebe nosíme. **Môžeme k Nemu v modlitbe prichádzať často, stále,** vedť On nevyhodí nikoho, kto k Nemu príde. Je to len náš strach, že by nás odmietol. **Pán Boh plní svoje sľuby a zastáva sa svojich,** hoci neskôr a nie tak, ako to my

chceme, ale predsa tak robí. Je to len naša obava, že Bohu na nás nezáleží, ale nie fakt o Božom postoji.

Všetko, čo nám bráni neustále, odvážne a dobre sa modliť, je len na našej strane. Náš Pán Ježiš je otvorený a pripravený počuť všetko, čo máme na srdci a splniť, čo je pre nás dobré. Martin Luther hovorí: „*Hospodin sa hnevá, ak neprosíme a nežiadame od Nebo smelo a dôfianlivo*“. Aj Ježiš to pripomína: váš nebeský Otec je pripravený vás vypočuť, otázka je, či vy tomu veríte natoľko, že ste vo svojich prosbách vytrvalí, neodbytní a tak dôverujúci, že sa neprestanete modliť.

Sme pozvaní k tomu, aby sme sa **neprestajne modlili**, ako to hovorí apoštol Pavol. A čo to vlastne znamená?

- *modliť sa až do prijatia odpovede – buď to dostaneme alebo nadobudneme pokoj, že to nemáme*
- *žiť každý deň s Pánom*
- *predkladať Mu svoje prosby*
- *vytrvalo veriť, že počuje*
- *dakovať za to, o čo prosíme, akoby sme to už mali.*

Neprestajne sa modliť neznamená všetko nechať tak, kľaknúť si a celý deň chrliť slová na Boha. **Znamená to, žiť vo vedomí Božej vernosti a dobrej vôle voči nám. Znamená to žiť v znamení splnených zaslúbení.**

Počas pôstneho obdobia žiadajme od Hospodina to, čo nám treba: Odpustenie hriechov / Splnenie zaslúbení / Vypočutie modlitieb a uskutočnenie Božej vôle skrze Ježiša Krista. Amen.

Modlitba: *Nebeský Otče, si milostivý a láskavý, ale aj prísny a trestajúci, no ja k Tebe prichádzam v prvom rade ako k Otcovi. Neodmietni ma a nechaj ma povedať Ti, čo mám na srdci. Možno aj to, čo tajím pred najbližšími, to, čo si ja sama nepripúšťam. Ved' ma poznáš a dobre vieš, čo je zdrojom smútku a trápenia v mojom živote. Ďakujem Ti, že mi dávaš nádej na odpustenie hriechov a tak ti ich všetky vyznávam. Som hriešna a zlá a preto potrebujem Tvoje odpustenie a silu k novému životu. Ďakujem Ti, že plníš zaslúbenia, ktoré čítam v Písme. Nie vždy mám však dost' sily, aby som verila, že platia aj pre mňa. Pripomínaj mi, že si verný vo svojich sľuboch. A prosím Ťa: daj mi silu Ducha svätého, aby som sa neprestávala modliť, kým nedostanem odpoveď. Ved' si zaslúbil, že v Kristovi vypočuješ aj splníš moje prosby. Prosím Ťa o telesné, duševné i duchovné dary pre seba, aj pre blížnych. Prosím: Neodmietni ma, ale zmiluj sa nado mnou teraz i naveky. Amen.*

Požehnanie: Stále sa radujte, neprestajne sa modlite, za všetko ďakujte a Boh lásky a pokoja bude s vami.